

Балабановъ. Въ пѣснитѣ на всички почти народи тези сюжети подъ една или друга форма се повтарятъ. Даже нѣщо повече, дори до днесъ по селата кой пѣе? — Момитѣ и женитѣ. Кой реди пѣсни и припѣвки? — пакъ тѣ. Що прави мжжътъ? Той имъ приглася съ меденъ кавалъ.

Кой е тогава твореца?

Сами сждетѣ!

Занимавалъ ме е много сюжета на една народна приказка, въ която бродерията се превръща въ живописъ, а живописътъ — въ поезия. Въ нея се разказва, какъ царскиятъ синъ, като пишелъ нѣщо въ стаята си, върху писаното падналъ и се строшилъ единъ наръ, който съ клонче билъ закаченъ на тавана. Хармонията отъ наровитѣ зърна съ писмото и хартията го навѣли на мисълта да се ожени за такава мома, която да е бѣла като хартия, съ очи и коси черни като буквитѣ, а бузи и устни червени като нара. Той тръгналъ да търси мечтаната хубавица и я намѣрилъ въ една затѣнтена гора върху една висока осамотена кула, която нѣмала стълба. За да се изкачи при нея, трѣбвало хубавицата да спусне косата си, която ставала на стѣпала. Той се оженилъ за хубавицата, но трѣбвало царятъ да я признае за снаха. Между многото условия, на които тя трѣбвало да отговаря, било и това да пригответи на царя една дреха, каквато похубость въ цѣль свѣтъ да нѣма. Хубавицата била дъщеря на самодива и изпросила отъ майка си нейната сватбена примяна, заключена въ единъ златенъ лешникъ. (Представата на нашитѣ баби за финно облѣкло не отстѣпва на разбиранията на днешнитѣ американки, които носятъ вечерния си тоалетъ събранъ въ ржчната чантичка, даже бабитѣ отиватъ по далечъ — тѣ го събиратъ въ единъ лешникъ). На дрехата били бродирани небето, морето и земята, — небето съ слънцето, месеца и звездитѣ, морето съ рибитѣ и корабитѣ, земята съ всички животни, растения и цвѣта.